

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **R.K.**, zastoupeného JUDr. Václavem Hodanem, advokátem se sídlem Praha 2, Wenzigova 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.12.2008, č.j. 2008/4936/30,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 31.12.2008, č.j. 2008/4936/30 a rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 7.11.2008, č.j. 23843-3/08-170100-10 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Celnímu ředitelství Praha se nařizuje poskytnout žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace v rozsahu požadovaném v protokolu o ústním jednání ze dne 4.11.2008 č.j. 23843/08-170100-10, a to formou písemné odpovědi.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Václava Hodana, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 26.2.2009 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 31.12.2008, kterým žalovaný v souladu s ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „povinný subjekt“) č.j. 23843-3/08-170100-10 ze dne 7.11.2008. Tímto rozhodnutím tento povinný subjekt odmítl žalobci poskytnutí informací požadovaných žádostí podanou do protokolu ze dne 4.11.2008, a to zda byla u příslušníků celní správy v žádosti vyjmenovaných za dobu trvání jejich služebního poměru od počátku do 31.8.2008 zkoumána osobní

způsobilost ke službě u celní správy psychologem bezpečnostního sboru, případně jiným psychologem, a pokud tomu tak bylo, kdy se tak stalo.

Žalobce v podané žalobě namítá vydání správních rozhodnutí v přímém rozporu s ustanovením čl. 2 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod a ustanovením § 2 správního řádu, neboť dle něj nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro odmítnutí poskytnout informace. Má za to, že obě rozhodnutí zasahují do subjektivní sféry žalobce tím, že mu odpírají právo obdržet informace o osobnostní způsobilosti činitelů veřejné správy (dle § 13 a § 15 zákona č. 361/2003 Sb.) vykonávat službu v bezpečnostním sboru.

Žalobce požadoval po povinném subjektu informace, zda u konkrétně jmenovaných celníků byla za dobu jejich pracovního, resp. služebního poměru, od počátku do data 31.8.2008 psychologem ověřována jejich duševní, resp. osobnostní způsobilost ke službě u Celní správy ČR. Celní ředitelství Praha tyto informace odmítlo poskytnout s odkazem na ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), na ustanovení § 202 odst. 1, 2, 5, 6 a 7 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) a na ustanovení § 4 písm. b/, § 13 a § 15 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o ochraně osobních údajů“) s tvrzením, že se jedná o osobní údaje zaměstnanců celní správy, které není oprávněno poskytnout, neboť tyto jsou informacemi týkajícími se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby, požívající právní ochrany dané ustanovením čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění užil žalovaný fakticky stejnou argumentaci jako správní orgán prvního stupně, měl za to, že požadované informace mají charakter citlivých údajů. Odkaz žadatele na veřejnou kontrolu státní moci považuje za účelově zformulovaný, v tomto případě má být ochrana práv dotčených celníků nad zájmem žadatele. Zároveň v rozhodnutí uvádí, že pro posouzení žalobcových odvolacích námitek není důležité, že požadovaná informace o způsobilosti byla konkrétním celníkem žadateli poskytnuta, neboť se prý jednalo pouze o osobní projev vůle toho celníka, kdy tento při vydání rozhodnutí byl již vázán povinností informace o ostatních celnících neposkytnout.

Žalobce namítá, že z dikce ustanovení § 4 písm. b/ zákona o ochraně osobních údajů a z charakteru požadovaných informací je zjevné, že jím požadované informace nejsou citlivými osobními údaji. Je taktéž zcela zjevné, že poskytnutí těchto informací by se nikterak nemohlo dotknout osobnostních práv celníků chráněných čl. 10 Listiny základních práv a svobod, nejedná se zde evidentně ani o osobní údaje, na jejichž ochranu by v případě žalobcova požadavku dopadal zákon o ochraně osobních údajů, ani služební zákon. Argumentaci obou správních orgánů má za zcela účelovou, nepřipadnou a v rozporu s právními instituty, na něž se v rozhodnutích odvolávají.

Odkazem na argumentaci užitou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odkazuje na svůj právní názor, že celní orgány v rozporu se zákonem aplikují na poskytnutí informací zákonnou výluku danou ustanovením § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce je přesvědčen, že povinný subjekt má za povinnost veřejnosti tyto informace poskytnout, když zdůrazňuje, že nepožadoval konkrétní a podrobné údaje o vyšetření, nýbrž jen informaci o tom, zda-li u dotčených celníků osobnostní způsobilost pro službu ve sboru byla zkoumána.

K argumentaci žalovaného, že celník, jež vyhotovil prvostupňové rozhodnutí sdělil informaci na základě osobního projevu vůle a vůči ostatním celníkům byl povinen požadované informace neposkytnout, namítl účelovou a nepřípadnou argumentaci žalovaného. Z jednání obou celníků, přítomných jeho podání, usuzuje, že tito údaje o sobě ochotně poskytli a logicky bylo správním orgánem uvedeno, že ve vztahu k ostatním celníkům budou informace poskytnuty až po jejich zjištění. Po konzultaci s nadřízenými pak zřejmě došlo ke „změně názoru“ celníka. Má za zcela nepřípadné následně tvrdit, že mjr. Drobek v rámci protokolace při poskytnutí informací o osobnostní způsobilosti své osoby dne 4.11.2008 jednal sám za sebe, neboť se zcela prokazatelně jednalo o úkon v rámci správního řízení, kdy přítomní celníci jednali za správní orgán v reakci na podání žadatele.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručeném Městskému soudu v Praze dne 3.6.2009, uvedl, že žalobce v žalobě uvádí v podstatě shodné námitky jako v odvolání, takže předně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K argumentaci žalobce, že veřejnost je oprávněna vědět, zda-li ti, které rozhodují o právech a povinnostech občanů splňují ke své činnosti zákonem stanovená kritéria, uvádí, že každý celník musí být a také je osobnostně způsobilý k výkonu služby. Dohled na tím náleží pouze služebnímu funkcionáři a v taxativně stanovených případech může dát ke zjišťování osobnostní způsobilosti podnět i lékař zařízení závodní péče nebo sám celník, nikdo další. Tato způsobilost je pak požadována s ohledem na specifické podmínky služebního poměru a na další aspekty (např. výkon služby se zbraní), nikoliv z důvodu, že rozhodují ve správním řízení, jak se mylně domnívá žalobce.

Dále v reakci na námitky žalobce týkající se postupu v rozporu s Listinou základních práv a svobod odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 156/02, jehož odůvodnění lze vztáhnout i na tento případ. Dle něj právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti, je to právo na informaci v politickém slova smyslu, tj. jak člověk žijící ve státě potřebuje v prakticky dosažitelné míře znát, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právo na informace pak lze omezit toliko zákonem, za splnění dvou podmínek, předně za se tak děje z důvodů taxativně vymezených v ust. čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“), za druhé je takové omezení nezbytné, tzn. jinak cíle dosáhnout nelze. Povinnost všem státním orgánům a orgánům územní samosprávy přiměřeným způsobem informovat dle čl. 17 odst. 5 Listiny zákon o svobodném přístupu k informacím konkretizuje, stanoví základní podmínky poskytování informací, nelze jej však použít na poskytování informací týkajících se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů, které lze poskytnout pouze za podmínek stanovených zákonem o ochraně osobních údajů (a dalších právních předpisů, mezi něž nepochybně patří i služební zákon, byť tento nefiguruje v demonstrativním výčtu v poznámce pod čarou). Tyto zvláštní předpisy komplexně upravují podmínky, za nichž jsou určité informace poskytovány, včetně způsobu a forem jejich zpřístupňování a to natolik úplně, že obecná úprava zákona o svobodném přístupu k informacím se vedle nich nemůže uplatnit. Vzhledem k tomu, že žalobce není uveden ve výčtu osob oprávněných se seznamovat s informacemi, které jsou součástí osobního spisu podle § 202 služebního zákona, nebylo mu možné informace poskytnout a tyto nebylo možno poskytnout ani podle zákona o ochraně osobních údajů, neboť zaměstnanci žalovaného jsou povinni zachovávat mlčenlivost. O tom, že žalobcem požadované informace jsou osobními údaji, resp. údaji o způsobilosti konkrétní osoby k výkonu služby, nemůže být pochyb, neboť tyto jsou výslovně uvedeny ve výčtu chráněných informací dle uvedených zákonů.

Pro úplnost žalovaný dodává, že v žalobě žalobce neuvádí přesně svou žádost o informace, neboť nepožadoval pouze sdělení, zda u dotčených celníků byla zkoumána osobnostní způsobilost ke službě, ale po jejich sdělení, že tato u nich byla zkoumána, požadoval i přesná data, kdy se tak dělo. Z toho žalovaný usoudil pouze na osobní zvědavost žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného, podané soudu dne 17.7.2009, uvedl, že všechna ustanovení uvedená žalovaným dle jeho přesvědčení nedopadají na jím požadované informace. Znovu poukazuje na to, že pouhé sdělení, zda u dotčených celníků byla zkoumána osobnostní způsobilost nemůže být, vzhledem k charakteru požadovaných informací, neoprávněným sdělením osobních údajů, navíc když o nich nepožadoval konkrétní údaje o vyšetřeních a na jeho otázky je možno odpovědět ano/ne (podle pravdy).

Polemizuje s tvrzeními žalovaného ve vyjádření k žalobě ohledně toho, že každý celník vykonávající službu musí být a také je (až do okamžiku prokázání/zjištění opaku) osobnostně způsobilý k výkonu služby, má za to, že aby mohl být občan v zákonné rovině uznán způsobilým ke službě v bezpečnostním sboru, musí být zákonem stanoveným způsobem zjištěno, je-li osobnostně způsobilý. Služebnímu funkcionáři dle něj dohled nad „splňováním“ tohoto požadavku prioritně nepřísluší, neboť ověřovat a zjišťovat osobnostní způsobilost má psycholog bezpečnostního sboru. Další tvrzení žalovaného o nepříslušnosti žalobce jakožto veřejnosti zpochybnit osobnostní způsobilost má za zcela irelevantní, neboť tuto způsobilost nezpochybňuje, nýbrž požádal o informaci, zda-li tato byla zákonem stanoveným způsobem zkoumána. Má za zcela jasné, že v bezpečnostním sboru nemohou být zařazeni příslušníci bez takovýchto osobnostních charakteristik, otázka zněla pouze tak, zda-li u dotčených celníků bylo splněno toto zákonné kritérium pro jejich službu či nikoliv. Polemiku o „osobní zvědavosti“ považuje za zcela nepřipadnou. Je si vědom, že § 202 služebního zákona plní funkci zákonné ochrany osobních údajů obsažených v osobních spisech příslušníků bezpečnostních sborů, ovšem jím požadované informace, vzhledem k jejich povaze, nemají charakter osobních údajů. Znovu zdůrazňuje, že nepožadoval sdělení konkrétních informací o průběhu či výsledku vyšetření. Na podporu svých námitek předestírá zákon o střetu zájmů č. 159/2006 Sb., který stanovuje celníkům povinnost přiznávat konkrétní skutečnosti (majetek, dary, atd.), které jdou z hlediska jejich soukromí podstatně dále, než je pouhé sdělení o zjišťování duševní způsobilosti ke službě.

Konečně má za zcela nepřipadnou argumentaci žalovaného nálezem Ústavního soudu III. ÚS 156/02, neboť dle něj tento nelze vztáhnout na jeho případ. Má za evidentní zásadní rozdíl, který především spočívá v tom, že jeho požadavek po informacích se týká činnosti veřejné správy, kdy jím požadované informace není možné na podkladě a v mezích zákona utajovat. Žalovaný citace z uvedeného nálezu vyjímá z kontextu, a tak je dezinterpretuje. Zaštiťování žalovaného právními instrumenty, která chrání osobnostní práva člověka prostřednictvím čl. 10 Listiny základních práv a svobod považuje za zcela absurdní, neboť on nepožaduje sdělení osobních údajů a poskytnutím požadovaných informací nemůže dojít k ohrožení práv a svobod druhých, k ohrožení bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného zdraví nebo mravnosti.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 4.11.2008 se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavili žalobce a pan T.H., aby v souladu s ustanovením § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím formou podání

do protokolu požádali o informaci, zda u konkrétně jmenovaných celníků byla od počátku jejich zaměstnání, resp. služebního poměru u celní správy do 31.8.2008 zkoumána osobnostní způsobilost ke službě u celní správy. Na to mjr. Bc. P. D., vzhledem k počtu zaměstnanců, o kterých je toto požadováno, navrhl informaci vyhotovit písemně a zaslat na adresu žadatelům, s čímž oba žadatelé souhlasili. Mjr. Bc. P. D. pak konkrétně za svoji osobu sdělil, že osobnostní způsobilost u něj byla zkoumána v rámci přijímacího řízení a por. Bc. I. S. sdělil totéž. P. H. pak ještě za oba žadatele požádal o zpřesnění, kdy (s uvedením dne, měsíce a roku) byla u každého z jmenovaných celníků tato způsobilost zkoumána (pokud tedy vůbec byla).

Správní orgán prvního stupně dne 7.11.2008 vydal rozhodnutí č.j. 23843-3/08-170100-10, kterým žádost o poskytnutí informace odmítl s odvoláním na ust. § 8a a § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že požadované údaje jsou údaji citlivými ve smyslu § 4 písm. b/ zákona o ochraně osobních údajů, že jde o údaj, který je povinen jeho správce a zpracovatel chránit dle § 13 a § 15 téhož zákona a žadatel není osobou, která je za stanovených podmínek oprávněna nahlížet do osobního spisu celníka podle § 202 odst. 5 a 6 služebního zákona. Otázka, zda byl či nebyl celník podroben vyšetření psychologa se samotnou osobní způsobilostí natolik souvisí, že je nutno jí přiznat stejnou právní ochranu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 26.11.2008, ve kterém namítl v podstatě totožné námitky jako později v žalobě, především, že požadované informace nejsou informacemi týkajícími se projevů osobní povahy, soukromí fyzických osob či osobními údaji, dva celníci o sobě tyto informace při vyhotovování protokolu jedním z nich poskytli a právo na informace považuje za projev veřejné kontroly, kterou jsou příslušníci bezpečnostního sboru povinni strpět; proto mu tyto informace měly být poskytnuty.

O tomto jeho odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 13.12.2008, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, když se přiklonil k odůvodnění správního orgánu prvního stupně, neboť tento správně aplikoval příslušná ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, zákona o svobodném přístupu k informacím a služebního zákona. Závěrem žalobci blíže osvětlil podmínky zjišťování osobnostní způsobilosti celníků v podmínkách celní správy podle právní úpravy účinné od 1.1.2007 a podle právní úpravy předcházející.

Při jednání konaném dne 24.4.2012 oba účastníci setrvali na argumentaci uvedené v písemných podáních.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Žalobce svou žádostí do Protokolu o ústním jednání ze dne 4.11.2008 požadoval informaci o tom, zda u konkrétně jmenovaných celníků byla za dobu trvání jejich služebního poměru k celní správě do data 31.8.2008 ověřována psychologem bezpečnostního sboru či případně jiným psychologem jejich osobnostní, respektive duševní způsobilost ke službě u celní správy a kdy se tak stalo. Soud dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro odmítnutí této žádosti podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a požadované informace měly být žalobci povinným subjektem poskytnuty.

Závěr správních orgánů obou stupňů, že informace o tom, zda příslušník celní správy byl či nebyl podroben vyšetření psychologa za účelem posouzení jeho osobnostní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostním sboru, je osobním údajem /§ 4 písm.a) zákona o ochraně osobních údajů/, či dokonce citlivým osobním údajem /§ 4 písm.b) téhož zákona/, resp. informací s takovými údaji natolik související, že je jí nutno přiríkat stejnou právní ochranu a její poskytnutí tak vylučuje ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, nemůže obstát.

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Podle článku 17 odst. 1 Listiny jsou „(s)voboda projevu a právo na informace...zaručeny“. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení má „každý...právo...svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu“. Podle odst. 4 přitom „(s)vobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“. Konečně podle odst. 5 uvedeného ustanovení jsou „(s)tátní orgány a orgány územní samosprávy...povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon“.

Právním předpisem jednoduchého práva *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v § 2 odst. 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že „povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce“.

V nyní posuzované věci je přitom mezi účastníky řízení nesporné, že Celní správa ČR (ve smyslu ust. § 1 odst. 7 zákona č. 185/2004 Sb.) je povinným subjektem, konkrétně státním orgánem, a je tak povinna poskytovat informace vztahující se k její působnosti (§ 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu.

Soud dospěl k závěru, že aplikace zákona o ochraně osobních údajů na daný případ byla věcně nesprávná. Střet práva na svobodu projevu a práva na informace podle čl. 17 Listiny a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny) nemohl nastat. Z uvedených ustanovení lze dovodit, že z obecného práva na ochranu proti neoprávněným zásahům do soukromého a rodinného života je zvláště Listinou kladen důraz na právo na ochranu údajů o konkrétní (každé) osobě. Svoboda projevu a právo na informace jako politické právo je garantováno čl. 17 Listiny. Toto právo lze podle čl. 17 odst. 4 omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mj. pro ochranu práv a svobod druhých. Právo vyhledávat a šířit informace tak může být zákonem omezeno nejen v zájmu obecné ochrany před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života, ale i v zájmu práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o osobách, a to v nezbytném rozsahu. Podle názoru soudu zákon o ochraně osobních údajů představuje, jak konečně vyplývá z vymezeného předmětu úpravy v § 1 tohoto zákona,

konkrétní naplnění práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí, a to pro případy zpracování údajů o osobě ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny adresáty této normy. K přijetí této veřejnoprávní úpravy resp. její postupné novelizaci pak kromě toho vedly i závazky České republiky jako členského státu Evropských společenství, vyplývající mj. i ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES, přičemž je zřejmé, že veřejnoprávní regulace ochrany osobních údajů ve všech členských státech (v daném rozsahu) byla shledána nezbytnou pro ochranu práv a svobod druhých (ústavního práva subjektu údajů na jejich ochranu), sledovala legitimní cíl i ve smyslu čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a byla nastolena podle názoru soudu předvídatelným způsobem, tj. daným zákonem v intencích Směrnice. Tato veřejnoprávní úprava nenahrazuje soukromoprávní instituty ochrany, ani nevylučuje jejich současné využití dotčenou osobou, nýbrž akcentuje skutečnost, že ochrana osobních údajů má význam celospolečenský (pro fungování státu) a je v rozsahu zákonem vymezeném proto i pod jeho ochranou a plnění povinností adresátů této normy je i možné vynucovat (neplnění je sankcionováno státem), nikoli vystaveno toliko možné nápravě pořadem práva (v soukromoprávním sporu). Právní úprava však akcentuje nutnost spravedlivé rovnováhy mezi dotčenými právy a zájmy při její aplikaci.

Podle ust. § 13 služebního zákona je předpokladem přijetí do služebního poměru splnění zdravotních, osobnostních a fyzických předpokladů stanovených zákonem. Osobnostní způsobilost příslušníka celní správy k výkonu služby v bezpečnostním sboru je podle ustanovení § 15 zákona o služebním poměru nezbytnou podmínkou pro to, aby daný jedinec mohl vůbec vykonávat službu a v tomto smyslu je vedena i žádost žalobce o poskytnutí informací, zda u uvedených celníků byla zákonem stanoveným postupem tato podmínka výkonu služby ověřována. Ustanovení § 4 písm.a) zákona o ochraně osobních údajů definuje osobní údaj jako informaci týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů, citlivým osobním údajem dle § 4 písm.b) téhož zákona je údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu atp. Informace požadovaná žalobcem však nepředstavovala podle soudu informaci – údaj o zdravotním stavu či osobnostní charakteristice konkrétní osoby celníka (ve smyslu § 1 vyhl.č. 487/2004 Sb.), tzn. poskytnutí informací v podobě jednotlivých osobních údajů sdělených celníkem psychologovi v průběhu vyšetření, ani závěrů psychologa o jednotlivých osobnostních charakteristikách toho kterého celníka, které jsou ve smyslu § 1 písm. a/ – j/ vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Jak v případě kladné, tak i v případě záporné odpovědi na otázku, zda u jmenovaných celníků byla psychologem ověřována jejich duševní, respektive osobnostní způsobilost ke službě u celní správy, se žalobce žádné údaje o osobnostních rysech celníků či jiné údaje týkající se jejich osobnosti a zdravotního (duševního) stavu ani dozvědět nemůže. V případě kladné odpovědi obdrží pouze informaci, že došlo k naplnění některého z důvodů pro zjišťování osobnostní způsobilosti uvedeného v § 2 vyhlášky č. 487/2004 Sb., a to bez jakékoliv bližší specifikace a v případě negativní odpovědi zjistí pouze to, že žádný z důvodů uvedených v § 2 vyhlášky č. 487/2004 Sb., u těchto osob nenastal.

Žalobcem požadované informace o tom, zda jmenovaní příslušníci celní správy byli či nebyli podrobeni vyšetření psychologa za účelem posouzení jejich osobnostní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostním sboru, popř. kdy se tak stalo jsou tak výlučně informacemi o zjišťování splnění jedné *veřejnoprávní* podmínky pro výkon služby v celní správě, nikoliv informacemi, které by se týkaly osobnosti konkrétního celníka, jeho projevů osobní povahy, soukromí či osobních údajů. Poskytnutím takové informace žadateli nemohou být práva jmenovaných celníků na ochranu jejich osobnosti či na ochranu jejich osobních údajů nijak

dotčena. Požadovaná informace tak nepředstavuje ani osobní údaj, ani citlivý údaj ve smyslu § 4 písm.a), b) zákona o ochraně osobních údajů a žalovanému tak nevzniká povinnost s takovou informací zacházet podle ust. § 13 téhož zákona.

Ani argumentace správních orgánů ust. § 202 služebního zákona neobstojí, byť doklady o způsobilosti příslušníka jsou součástí dokumentace vedené v osobním spise a žalobce není osobou, která by do takového spisu mohla nahlížet. Žalobce se nedomáhal nahlížení do takového spisu ani poskytnutí konkrétních dokladů o způsobilosti příslušníka, tedy i výsledků zjištěných při ověřování osobnostní způsobilosti, jak shora uvedeno, které musí žalovaný chránit a nemůže je poskytnout, ale toliko informace zda byla či nikoliv osobní způsobilost zkoumána a kdy.

Pro extenzivní interpretaci ust. § 4 písm.a), b) zákona o ochraně osobních údajů jak ji provedly správní orgány v daném případě tak nebylo místa, neboť tím došlo k omezení práva na informace nad rámec zákonné úpravy. Veřejnost (tedy i žalobce) má právo vědět, zda jednotliví příslušníci splňují podmínky, které zákon stanoví pro výkon služby u daného bezpečnostního sboru. Taková informace se nepochybně vztahuje k působnosti bezpečnostního sboru a jeho činnosti, a povinný subjekt proto má podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, povinnost tuto informaci žadateli na jeho žádost poskytnout. Soud pro úplnost odkazuje na shodně zaujatý výklad uvedených ustanovení v rozsudku tohoto soudu č.j. 9Ca 5/2009-45 a obdobně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 47/2010-62 ze dne 6.8.2010. Dále soud v souvislosti s poukazem žalovaného na institut „práva na informace“ jako prostředku účasti na „politickém životě státu“, jak uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě, dodává, že požadavek na poskytnutí informace, představující toliko potvrzení dodržení zákonem stanoveného postupu, se nevymyká legální definici tohoto institutu a nelze je hodnotit jako zneužití práva popř. motivované toliko uspokojením osobní zvědavosti.

Z uvedených důvodů soud neshledal důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí požadovaných informací a proto postupoval podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a rozhodnutí žalovaného ze dne 31.12.2008 č.j. 2008/4936/30, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7.11.2008, č.j. 23843-3/08-170100-10 zrušil, a povinnému subjektu nařídil, aby požadované informace žalobci ve stanovené lhůtě poskytl.

Výrok o náhradě nákladů je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě soud úspěšnému žalobci přiznal plnou náhradu těchto nákladů, které tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, a dále náhrada nákladů zastoupení za dva úkony po 2.100,-Kč.(převzetí, účast u jednání) a 2x paušál po 300,-Kč, zvýšená o částku daně z přidané hodnoty ve výši 20%. Celkem tak náhrada nákladů představuje částku 7 760,-Kč (vše dle §7, § 9 a § 11 a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. dubna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu